



DOKOŘÁN

ŘÍJEN
2023
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

možná znáte slavný obraz *Věštkyňe*, který je dílem neméně slavného italského malíře konce 16. a počátku 17. století Caravaggia. Na něm krade věštkyňe své oběti, která naivně naslouchá jejímu výkladu budoucnosti, prsten. Nassim Nicholas Taleb, americký akademik a investiční poradce, ilustrací tohoto obrazu ve své myšlenkami fascinující knize *Černá labuť* dokládá, jak lidstvo odjakživa sedalo na lep různým podvodníkům živícím se naší hloupostí.

Na jeho knihu jsem si nemohl nevzpomenout při čtení různých zpráv a komentářů, které jsou v poslední době v křiklavých titulcích uváděny: „Názor experta“, „Co na to expert“ atp. Jak jinak, když bylo historické pojmenování profesie „věštec“ v naší době nahrazeno slovem „expert“. Všimli jste si toho, že se současná média, ale i různé instituce dnes až překotně často zaštiťují především tím, že za sebe nechávají mluvit tyto takzvané experty? Experty, kteří nás převážně svévolně, téměř vždy negativně, mnohdy účelově, a hlavně beztrestně zavalují svými věštbami?

Nassim Nicholas Taleb ve své moudré knize mimo jiné použil výsledky výzkumů kanadsko-amerického politologa Philipa Tetlocka, který se zabýval ekonomickými a politickými experty. „Oslovil některé z nich a požádal je, aby odhadli pravděpodobnost různých politických, ekonomických a vojenských událostí, jež by mohly zhruba v příštích pěti letech nastat. Celkem získal od tří set specialistů kolem 27 000 prognóz. Ukázalo se, že experti jednoznačně vykazují několikanásobně vyšší míru chybovosti, než jakou si sami přisuzují. Studie tak poukázala na „problém s experty“: její výsledky nijak nezávisely na tom, zda měl dotčený prognostik doktorský titul nebo jen obyčejné vysokoškolské vzdělání. Profesoři, kteří publikovali v prestižních časopisech, si nevedli o nic lépe než novi-

náři. Tetlock narazil na jediný pravidelně se vyskytující jev: negativní vliv renomé na kvalitu předpovědi. Odborníci, kteří se těšili vysokému věhlasu, předpovídali hůře než ti, kteří srovnatelnou pověst neměli. Ukázalo se, že pro tuto jejich nekompetentnost existují logické důvody – především ochrana vlastního přesvědčení a sebeúcty.“



Sám Nassim Nicholas Taleb o fenoménu „expertů“ dále píše: „...naši prognostici si mohou vést dobře u záležitostí obyčejných, nikoliv však u těch nepravidelných, kde také nakonec selhávají. Stačí když vám v dlouhodobé projekci uteče jediný pohyb úrokových sazeb z šesti na jedno procento (což se stalo v letech 2001–2002) a další předpovědi už vám pak při napravování bilance nebudou k ničemu. Nezáleží na tom, kolikrát máte pravdu, ale jaký je součet vašich chyb. Finanční, političtí a ekonomičtí prognostikové je nejenže nevidí, ale navíc se stydí sdělit svým klientům cokoli nezvyklého či výstředního – jenže jak se ukazuje, události se chovají výstředně téměř vždy. Nadto mají tito experti sklon blížit se spíše sobě navzájem nežli pravdě. Nikdo nechce vypadnout z řady.“

Občas se říká, že moudrý je ten, kdo je obdařen jasnozřivostí. Možná je moudrým naopak ten, kdo ví, že věci a události, které leží ještě daleko před námi, vidět nemůže.“

V naší zemi máme s různými prognostiky různé zkušenosti a jak se nakonec ukázalo, v zásadě jim obvykle šlo jenom o ten prsten... a je se tedy proč těchto věštců-expertů obávat i nadále.

Na shledanou se s vámi při návštěvě našeho divadla za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Citace jsou použity z knihy N. N. Taleba *Černá labuť* v překladu Jana Hořínka



Rektor Mendelovy univerzity Jan Mareš a ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša podepsali 6. září memorandum o vzájemné spolupráci při vzdělávacích a kulturních aktivitách.



Stalo se...

Zahájili jsme školní rok nové Muzikálové školy při MdB.



Na zkušebně představil Petr Gazdík svou koncepci činohry Velký Gatsby, která bude mít premiéru na začátku listopadu.



15. září jsme se připojili k programu ObilňákFestu, který pořádala Fakultní nemocnice Brno ve prospěch Nadačního fondu Proni.

Soutěž



Dveře na Hudební scénu

Milí čtenáři, v minulém čísle jsme vám slíbili, že ani nový ročník našeho magazínu se ve spolupráci se sociálními sítěmi divadla neobejde bez oblíbených soutěží. Nebylo pro vás těžké poznat, že kresba Jaroslava Milfajta odkazovala k inscenaci, která 1. října roku 2004 otevírala Hudební scénu. Byl to muzikál *Hair (Vlasy)* a ti, kteří na Facebooku správně odpověděli, už mohou netrpělivě očekávat, zda budou vylosováni. Jakou inscenaci jsme do kresbičky ukryli tentokrát, můžete již nyní psát na stejné místo a těšit se na pěkné divadelní ceny. **Sledujte nás, hrajte s námi a přijďte k nám.**

Klára Latzková
Kresba: Jaroslav Milfajt

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI



Partneři divadla



HOŠEK MOTOR



AUTOCONT





Libor Matouš

Stále kráčím svou cestou za snem

Osmadvacetiletého herce znají naši diváci jako energického Peppera v legendárním muzikálu *Mamma Mia!*, známý je také jako temperamentní koňský handlír Luka Frane v historickém muzikálu *Devět křížů* z roku 2022 a ve stejném roce se na jevišti objevil i jako odhodlaný Rob Jeremy Cole v muzikálu *Medicus*, za kterého je i nominovaný na Cenu Thálie. V době uzávěrky tohoto čísla našeho magazínu ještě nevíme, zda Cenu získal, samotná nominace je ovšem důvodem pro tento rozhovor. V následujícím čísle se vedle informace o tom, kdo nakonec Thálii získal, můžete těšit i na rozhovor s dalším nominovaným, kterým je Milan Němec.

Nacházíte vy sám styčné body mezi vámi a postavou Roba Jeremyho Colea?

Rob Jeremy Cole nepochází z lékařského prostředí. Adoptuje ho sice bradýř, ale jeho cesta k cíli, že se stane světoznámým medikem a dostane se do nejvyšších sfér léčitelského prostředí, není jednoduchá. Předpoklad a talent má, ale jeho situace a finanční prostředky mu cestu neusnadňují. Musí si po ní jít sám a sám docílit svého snu. Mám to podobně – k divadlu jsem nebyl veden od rodiny ani v rámci školy. Roba léčení náhodou potkalo skrz bradýře už v dětském věku, mě umělecký kruh potkal až v šestnácti. Byl jsem na gymnáziu na Vídeňské, neměl jsem hudební průpravu, nedisponoval znalostí not, nečetl divadelní hry, do šestnácti jsem byl třikrát v divadle, spíš jsem se věnoval sportu. Ale potom mě umění pohltilo, vždy jsem cítil, že k němu mám blízko. Prvně jsem se chtěl věnovat kapele, ke které jsem se dostal přes zpěv a kytaru. Ostatní kapelu brali jako koníček, ale já cítil, že stát na pódiu a zpívat nebo mluvit k lidem mě baví. Na koncertech byla mezi písničkami možnost vyplnění prostoru, kdy jsem dělal rádoxy stand-upy, aby se lidem bavilo. Byl jsem snilek, který se snažil si nepřipustit, že by jeho sen nemohl vyjít, což dávám do paralely s Robem, kterému okolí říká, že jeho cíl je nereálný, ale jeho sen je natolik silný, že se mu povede dostat se v životě, kam chtěl. Cítím paralelu, že zásluhou štěstí jsem měl možnost se v podstatě omylem dostat na Janáčkovu akademii, což byla má cesta za snem, která je ale nekonečná. Čím víc člověk nabírá informací, tím víc zjišťuje, kolik věcí neumí a kam by chtěl směřovat dál.

Stejně jako Rob jste si životní cíl, za jehož dosažením odhodlaně jdete, vytyčil sám, genetické dispozice v podobě herecké rodiny ani umělecké kroužky v dětství k němu nesměřovaly. Pokud bychom v podobném duchu navázali, možná i obdobně jako on kladete důraz na přátelství – studium na JAMU vám prý poradila kamarádka...

Ano, Rob potkává ve svém životním příběhu správné lidi. I já děkuji vesmíru, že jsem

měl možnost poznat v životě úžasné lidi. Vše začalo kamarádem, který byl součástí jedné školní kapely, přivedl mě ke zpěvu a dohodil do jiné kapely, která hledala zpěváka. Měli jsme zkušebnu v Pisárkách u Františka Křepely, což je bigbítový hráč, který mi předával moudra. Jemu bylo šestdesát, mně osmnáct, ale i přes věkový rozdíl čtyřiceti let se stal mým kamarádem a guru muziky. I na gymnáziu jsem se pohyboval v sortě lidí, která měla k uměleckému prostředí blízko. Právě od nich jsem se doslechl, že je možné studovat muzikálové herectví. V průběhu studia i po jeho dokončení jsem potkal a stále potkávám lidi, kteří můj život směřují správným směrem a dávají mi správné impulsy – z hlediska rodiny, partnerky, kamarádů i kolegů. Mám kolem sebe lidi, kterým věřím, a vím, že mi říkají věci, jak jsou. Kdykoliv přijdu za Kristianem Pekarem a zeptám se ho na názor, oprostí se od našeho přátelství a dokáže mi říct připomínku. Od nástupu do angažmá je můj hlasový kouč kolega Daniel Rymeš, který přesně ví, co má říct, abych se zlepšil. Při *Medicovi* jsem na společné šatně vše konzultoval i s Dušanem Vitázkem, který mi dával tipy a triky. Nebýt těchto a dalších lidí, v životě se neposouvám. Jedna věc je připomínka režiséra, za kterou jsem vděčný, při práci na *Medicovi* nebo i na *Devíti křížích* jsem dostával skvělou zpětnou vazbu od režisérů, ale přece jen je potřeba si po pěvecké stránce vše v klidu rozebrat na šatně mimo jeviště. Což dávám zase do paralely s Robem a bradýřem, který je jeho starší kamarád – já měl Františka Křepelu na zkušebně. I Mirdin, kterého mimochodem hraje Kristian, je na Robově cestě kamarád, který se dozví, že je křesťanem, mohl by jít a udat ho, ale rozhodne se nechat si jeho tajemství pro sebe, aby mohl dál jít svou cestou. V životě každého člověka je důležité, koho potká. Já měl vždy obrovské štěstí, že mi osud dával do cesty lidi, kteří mě mohli inspirovat a formovat na cestě, kterou jsem chtěl jít.

Vše řečené jde ruku v ruce se skutečností, že stejně jako Rob jste měl štěstí i na učí-

tele. Dalo by se tvrdit, že kolem sebe máte spoustu osobních Avicennů, za kterými si můžete přijít pro radu. Jedním z učitelů v *Medicovi* je pro Roba i zmiňovaný populární bradýř Henry Croft, kterého v jedné z alternací hraje Stanislav Slovák, jenž byl i vedoucím vašeho Ateliéru na JAMU. Podařilo se vám překročit pomyslnou hranici student–vyučující?

Stano je současně režisérem, stále mi tedy dává připomínky jako na JAMU, ale je to rozdílné, určitě jsme hranici překonali. Na JAMU jsem cítil, že jsme měli hezký vztah, ale opravdu jako žák a pedagog. Ale ve chvíli, kdy jsem přišel do angažmá, mě vřele přijal a náš vztah se rychle obrátil do přátelství a kolegiality. Vše začalo, když jsem po nástupu do divadla začal organizovat divadelní fotbalík s kolegy. Stano, který je sám výborný fotbalista a fotbalový nadšenec, mi s tím velice pomohl, dovedl hromadu kolegů z divadla, kteří by si rádi zahráli, sám jsem ještě tolik lidí neznal. To byl spouštěč, prolomily se ledy, neřešili jsme hodiny herectví ani problémy na hodinách mluvy nebo zpěvu. Jako kolegové herci jsme se poprvé potkali při muzikálu *Ráj* a až po delší době i v rovině herec–režisér u *Grand Hotelu*, kde by se atmosféra mohla zhoupnout ke stylu student–pedagog, ale tím, že jsme měli vybudovaný přátelský vztah, zůstala mezi námi přátelská nálada dodnes. A když mělo vyjít obsazení na *Světáky*, Stano mi zavolał, že jestli souhlasím, rád by mě měl jako asistenta režie. Byl jsem v obavách, po roce v angažmá jsem ještě neznal detailně provoz divadla, ale pomohl mi Jakub Przebinda i Jan Brožek, dali mi své know-how, svou šablonu, které se dá v rámci asistent-ské práce držet. Pomáhal mi i Stano, který asistenta režie dělal mnohokrát, takže když jsem nevěděl, mohl jsem jít za ním a on mi poradil.

Plynule tanečním krokem projdeme vaše další role zde. I tady na repertoáru jich máte pár, které se dají označit za taneční – ve *Světácích* (2021) jako člen tančícího Oktetu nebo v *Pretty Woman* (2021), kde jste kromě větší postavy Davida Mor-

se i členem company. Berete menší úlohy jako odpočinkové nebo z nich máte naopak větší respekt i kvůli vzpomínanému tanci?

Co se tance týče, jak člověk prochází praxí a pořád a pořád tancuje, určitým způsobem se k tanci dopracuje. V *Pretty Woman* jsem součástí davových choreografií, věřím, že v davu dělám, co mám, kroky znám, snažím se vše dělat nejlíp, jak umím. Navíc jsem vysoký, v choreografiích jsem vzadu, takže věřím, že to pro diváky není újma. (*smích*) Ve *Světácích* sice člověk na jevišti skoro není, ale je v zákulisí, kde je strašně moc převlékání, přebíhání ze strany na stranu, brání si rekvizit. I v menší roli je představení náročné, jen jde o jiný druh práce, než když člověk hraje *Medica*, kde se půlhodiny třepe na šatně a říká si: Pusťte mě tam! (*smích*)

Díky *Světákům* jste se mohl částečně vrátit do studentských let, kdy jste si přivydělával jako číšník a při obsluhování známých herců v Restauraci Grandezza jste si snil, že jednou budete stát na jevišti po jejich boku... Dalo by se říct, že žijete svůj sen?

Sen, jako u každého, se mění a formuje, ale věřím, že k němu směřuji co nejspíše. Stále kráčím svou cestou za snem, snažím se z ní nevyčlítit a k profesnímu snu si v sobě třímím i morální, společenské, osobní a životní sny. Mám spoustu lidí, co jsem potkal v divadle nebo před kamerou, se kterými mi bylo a je ctí se potkávat. Jsem rád, že jsem si našel práci, která pro mě není prací. Nechodím do práce, ale dělám, co mě baví, naplňuje a z čeho mám radost. Avšak nutno říct, že práce v gastronomii měla taky svoje kouzlo! Na své angažmá „u stolů“ i za barem rád vzpomínám.

Jaké pocity jste prožíval, když jste se dozvěděl o nominaci na Cenu Thálie?

Prvně jsem jí nemohl uvěřit. Zazvonil telefon a v něm Herecká asociace. Netušil jsem, kam telefonát bude směřovat, a najednou mi pán oznamuje, že jsem byl nominován za Roba Colea na Cenu Thálie, což mi vystřelilo úsměv na rtech, byl jsem moc rád, vážil jsem si toho. On mi gratuloval, já jeho

slova zpracovával, měl jsem obrovskou radost, že měl někdo vůbec možnost si mě všimnout, natož aby shledal můj výkon hodný pozornosti a zařazení mezi takovéto osobnosti. Byl jsem v naprosté euforii, když telefonát skončil, nevěděl jsem, jestli jde o širší nebo užší nominaci, nedokázal jsem informaci vstřebat. (*úsměv*) Dál jsem jí ale nedával váhu, nerad se upínám na věci, které bych nerad zakřikl, těšila mě už samotná skutečnost, nečekal jsem, že by se něco podobného mohlo stát. Člověk by lhal, kdyby řekl, že by si ocenění nepřál, ale zároveň se snažím nepropadnout iluzi, že vím, jak se dělá divadlo. Nominace je pro mě impuls, že má cesta není špatná, ale současně cítím, že práce přede mnou je obrovská. Zároveň ji beru jako zodpovědnost, když někdo přijde na *Medica*, na *Kříže* nebo na cokoli jiného, vím, že je pro mě úkol podávat ještě lepší výkon než doteď. Nechci zklamat lidi ani sebe. **Nominace budiž posledním srovnáním, že jste stejně jako Rob nadaný pro poslání, které jste si zvolil. Vaše výkony navíc oceňuje nejen odborná kritika, ale i publikum. Coby nejoblíbenější herec let 2020–2022 jste ovládl 26. ročník divácké ankety Křídla...**

...což jsem taktéž vůbec nečekal, ale divákům jsem nesmírně vděčný...

...čemuž se nelze divit vzhledem ke skutečnosti, jak rozlitané jste měl poslední sezóny. Co vám osobně dává křídla? Jinými slovy, co vám dělá radost mimo divadelní prkna?

Když to vezmu na dílčí věci, velice mě baví a nabíjí sport. Naplňuje mě mé okolí, dělá mě šťastným příjemně strávený čas s přítelkyní, rodinou nebo kamarády. Mám rád dobré dny, kdy jsem dobře vyspaný, cítím se plný energie a mám dobrou náladu. (*smích*) Je to pseudofilozofická odpověď, ale to mi dává křídla. (*úsměv*)

Rozhovor vznikl pro Ročenku 2022/2023.

Text: Kateřina Vižďová





Herci MdB opanují muzikálovou kategorii letošních Cen Thálie

Naši herci co do počtu nominací naprosto ovládli kategorii „Muzikál, opereta a jiné hudebnědramatické žánry“, v níž jsme obdrželi rovnou dvě užší a dokonce čtyři širší nominace.



Libor Matouš

za ztvárnění titulní role mladého Roba Colea v muzikálu *Medicus*
režie: Stanislav Moša

„Libor Matouš se od počátku svého angažmá stal jednou z výrazných tváří nejmladší herecké generace Městského divadla Brno. Zatím největší příležitost dostal v hlavních mužských rolích muzikálů *Devět křížů* a *Medicus*. Nominaci získal právě za druhý jmenovaný titul, v němž skvěle ztvárnil dospělého ranhojiče Roba Colea. Propůjčil mu nejen své charisma, ale zejména osobité pěvecké a herecké uchopení postavy. Náročný pěvecký part zvládl s přehledem, postavu nepojal jako lacině líbivou. Zpívá a hraje neokázale, lehce. V roli, která jako by mu byla šita přímo na tělo, si podmanil nejen muzikálové publikum, ale zaujal také řadu divadelních kritiků a publicistů.“

Milan Němec

za své pojetí kruté Ředitelky Trunchbullové v muzikálu *Matilda*
režie: Petr Gazdík

„Milan Němec patří k dlouholetým oporám Městského divadla Brno, na jehož jevištích ztvárnil v uplynulých letech celou plejádu pozoruhodných rolí. Ve svém širokém hereckém rejstříku si ale vždy dokáže mimořádně užít převlekové úlohy až směšně zlých žen – v minulosti taková byla Macecha ve *Sněhurce*, nyní Ředitelka Trunchbullová v *Matildě*. S výrazným líčením a obrovskými prsy jako by mizí Němcova přirozená dobrotivost. Děti i své podřízené dokáže jako bývalá atletka a stará panna týrat s gustem sadistického labužníka. Němec je coby despotická mrcha nádherně odpudivý, vyvolává salvy smíchu, ale i mrazení v zádech, ladným saltem přes švédskou bednu šokuje. Vyjímečná kreace!“





Lukáš Janota

za roli Edwarda Blooma v mystickém muzikálu *Velká ryba* (*Big Fish*)
režie: Stanislav Moša

„Inscenaci kraluje od počátku až do samotného závěru, znamenitě rozlišuje vnitřní i fyzickou výhavu dospívajícího kluka, zralého muže či umírajícího starce. Jedná se o ve všech ohledech propracovaný a efektní herecký výkon, který ctí všechny zákonitosti soudobého hudebního divadla.“





Kristýna Daňhelová

za ztvárnění vesnické dívky Elišky
v původním historickém muzikálu
Devět křížů
režie: Petr Gazdík

„Právě její zrovna do dospělosti rozpuklá Eliška se stává hlavním objektem, kolem kterého se všechno točí. Je plná nadšení, energie, očekávání, touhy po lásce i jejím naplnění, vykazuje nesmírně sympatický názor na veškeré záležitosti týkající se života, bravurně zpívá a je dokonalá v pojetí scén komických, milostných i krajně dramatických.“





Karolina Kabele

za výkon v titulní roli Matildy ve stejnojmenném kouzelném rodinném muzikálu
režie: Petr Gazdík

„Udělená nominace budiž jasným důkazem, že nadmíru talentovaná je nejen muzikálová Matilda Wormwoodová, ale i její představitelka, která suverénně hraje, zpívá i tančí, jednoznačně vládne všem situacím a stává se tak zcela správně základní dominantou celého magického příběhu.“





Esther Mertová

za roli odvážné dívky Mary Cullenové
v muzikálu *Medicus*
režie: Stanislav Moša

„Svou roli statečné Skotky vybavuje razantní přímostí i uchvacující něhou. Své mimořádné pěvecké party zvládá realizovat se záviděníhodnou dokonalostí a její sólová píseň Před Šáhovou ložnicí zvedá vždy diváky ze sedadel.“



Městské divadlo Brno v čele s ředitelem Stanislavem Mošou se kromě vlastní divadelní činnosti věnuje vydávání zvukových nosičů z jednotlivých muzikálových inscenací.

Městské divadlo je jedním z prostředí, kde vzniká fenomén muzikálové tvorby. V současné době zaujímá přední místo na české hudební scéně. Muzikál je moderní divadlo, které reaguje vždy na společenskou potřebu a často řeší i sociální konflikty a problémy současnosti. Herec musí zvládnout všechny náročné požadavky: slovo, zpěv, pohyb. A všechny tyto atributy se daří souboru Městského divadla Brno naplnit a odvádět profesionální výkony na hudebním jevišti.

Vděční diváci oceňují tuto svébytnou muzikálovou scénu s jejími neopakovatelnými inscenacemi. Pro svoje diváky a příznivce již léta vydává Městské divadlo Brno pohotově zvukové nosiče, které jsou velmi pečlivě a na vysoké hudební úrovni provedeny. Tak si obdivovatelé jednotlivých inscenací mohou poslouchat oblíbené muzikálové melodie a zpívající herce a zavzpomínat na skvělé inscenace.

(...) V poslední době vznikly např. nahrávky muzikálů *Pretty Woman*, *O statečném kováři*, *První rande*, *Klapzubova jedenáctka* a z tvůrčí dílny Robina Schenka, Petra Štěpána a Miroslava Ondry v režii Petra Gazdíka úspěšný historický muzikál *Devět křížů*. Další CD se chystají, stojí za to navštívit pokladnu a podívat se, co dalšího kromě lístků si zde můžete zakoupit.

Text: Eva Šlapanská



Andrew Lipa, Marshall Brickman, Rick Elice:

Premiéra

THE ADDAMS FAMILY hororová muzikálová komedie

Všichni kultovní členové poněkud svérázně morbidní rodinky Addamsů se na vás v premiéře těší na jevišti Hudební scény! Jejich pověstná hrůzostrašná rutina se však razantně změní, když si zamilovaná Wednesday domů přivede přítele Lucase... Těšte se na vtípnou, ironickou a lehce hororovou podívanou pro celou rodinu s notnou dávkou nadsázky a skvělými melodiemi!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: J. Daniel nebo A. Novotný nebo A. Kaňák, S. Janotová nebo T. Navrátilová nebo A. Zelová, E. Mertová nebo K. Ondrůšková, T. Sagher nebo O. Smysl, M. Matějová nebo E. Studénková a další.

Simon Mawer, Stanislav Moša:

SKLENĚNÝ POKOJ příběh legendární vily

Stejně jako je brněnská vila Tugendhat a její skleněný pokoj fenoménem světové architektury, fenoménem přinejmenším českého divadla je adaptace proslulého románu Simona Mawera se stejnojmenným názvem *Skleněný pokoj*. Ve dvou reprízách se nyní na Činoherní scénu vrací pohnutý příběh Landauerových, kteří ve skleněném prostoru chtěli prožít svůj skleněný sen...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: P. Vítázková, P. Štěpán, I. Vaňková, S. Janotová, M. Isteník, R. Gajdoš, R. Coufalová, J. Mach a další.

Andrew Lipa, John August:

VELKÁ RYBA (BIG FISH) mystický muzikál

Na Hudební scénu opět vpluje muzikál mytických rozměrů, jenž je poháněn nevyčerpatelnou představivostí Edwarda Blooma, který se zhlédl ve vyprávění o neuvěřitelných historkách ze svého života, jimiž dokáže okouzlit každého ve svém okolí kromě vlastního syna Willa... A právě konfrontace mezi otcem a synem nakonec potvrdí důležitost fantazie v našich životech.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: L. Janota nebo A. Slanina, D. Rymeš nebo M. Salvadori, R. Coufalová nebo T. Navrátilová, K. Helbich nebo M. Mičulka, M. Krajčová nebo E. Skálová, O. Halámek nebo D. Vítězek a další.

Pam Valentine:

TI DRUZÍ magická komedie o životě po životě

Brilantní hra, v níž jsme svědky humorných i dojemných věcí odehrávajících se na první pohled „mezi nebem a zemí“, je v konečném důsledku velmi laskavou sondou do našich všedních životů. Nečekané propojení světa živých a mrtvých přináší řadu originálních situací včetně výtečné duchařské telepatie, jež je zdrojem roztomilých nedorozumění a nadpozemské zábavy.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: P. Halberstadt, A. Antalová, S. Janotová, O. Halámek, E. Kubálková, T. Sagher a J. Gazdíková.

PROGRAM ŘÍJEN

PROGRAM LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

NE	1.10.	19.00	Cyrano z Bergeracu	A2023
PO	2.10.	19.00	Pohled z mostu	
ÚT	3.10.	19.00	První rande	
ČT	5.10.	18.00	Skleněný pokoj	
PÁ	6.10.	18.00	Skleněný pokoj	
SO	7.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	A6
NE	8.10.	18.00	Splašené nůžky	
PO	9.10.	19.00	Vrabčák a anděl	
ÚT	10.10.	18.00	Anna Karenina	
ST	11.10.	18.00	Anna Karenina	
ČT	12.10.	19.00	Splašené nůžky	
PÁ	13.10.	19.00	Sám na dva šéfy	
SO	14.10.	18.00	Sám na dva šéfy	
NE	15.10.	18.00	Ti druzí	
PO	16.10.	18.00	Ti druzí	PPP
ÚT	17.10.	18.00	Ti druzí	P18
ST	18.10.	18.00	Ti druzí	PP1
ČT	19.10.	18.00	Ti druzí	PP2
PÁ	20.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	E5
SO	21.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	AB6
NE	22.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	E7
PO	23.10.	18.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	SP
ÚT	24.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	AB2
PÁ	27.10.	19.00	Hvězda v pasti	
NE	29.10.	18.00	První rande	

NE	1.10.	14.00	Matilda	
ÚT	3.10.	19.00	Velká ryba (Big Fish)	
ST	4.10.	19.00	Velká ryba (Big Fish)	
ČT	5.10.	18.00	Velká ryba (Big Fish)	
PÁ	6.10.	18.00	Velká ryba (Big Fish)	
NE	8.10.	19.00	Pretty Woman	
PO	9.10.	19.00	Pretty Woman	
ÚT	10.10.	18.00	Pretty Woman	
ST	11.10.	19.00	Pretty Woman	
PÁ	27.10.	14.00	The Addams Family	
PÁ	27.10.	19.00	The Addams Family	A5/AB5
SO	28.10.	19.00	The Addams Family	P
NE	29.10.	19.00	The Addams Family	
PO	30.10.	19.00	The Addams Family	A1/AB1
ÚT	31.10.	19.00	The Addams Family	C2/E2

PÁ	3.11.	14.00	Velký Gatsby	
PÁ	3.11.	19.00	Velký Gatsby	E5
SO	4.11.	19.00	Velký Gatsby	P
NE	5.11.	19.00	Velký Gatsby	
PO	6.11.	19.00	Zdenek Merta u klavíru	host L. Machálková
ÚT	7.11.	19.00	Splašené nůžky	zadáno
ST	8.11.	19.00	Splašené nůžky	zadáno
ČT	9.11.	18.00	Velký Gatsby	
PÁ	10.11.	19.00	Velký Gatsby	AB5
SO	11.11.	19.00	Osmýčky	
NE	12.11.	18.00	Osmýčky	
PO	13.11.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	AB1
ÚT	14.11.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	E2
ČT	16.11.	19.00	Velký Gatsby	AB4
PÁ	17.11.	18.00	Splašené nůžky	
SO	18.11.	18.00	Splašené nůžky	
NE	19.11.	18.00	Pohled z mostu	
PO	20.11.	19.00	Velký Gatsby	A1
ÚT	21.11.	19.00	Velký Gatsby	C2
ST	22.11.	19.00	Velký Gatsby	AB3
ČT	23.11.	18.00	Světáci	zadáno
PÁ	24.11.	18.00	Světáci	
SO	25.11.	19.00	Sám na dva šéfy	
NE	26.11.	18.00	Sám na dva šéfy	
PO	27.11.	19.00	Sám na dva šéfy	zadáno
ST	29.11.	19.00	Ti druzí	
ČT	30.11.	18.00	Ti druzí	

ST	1.11.	19.00	The Addams Family	A3/AB3
ČT	2.11.	19.00	The Addams Family	A4/AB4
PÁ	3.11.	19.00	The Addams Family	zadáno
SO	4.11.	19.00	The Addams Family	AG/AB6
NE	5.11.	14.00	The Addams Family	
NE	5.11.	19.00	The Addams Family	D/E7
PO	6.11.	19.00	The Addams Family	
ÚT	7.11.	19.00	The Addams Family	A2/AB2
ST	8.11.	19.00	The Addams Family	
ČT	9.11.	18.00	The Addams Family	zadáno
PÁ	10.11.	19.00	The Addams Family	zadáno
SO	11.11.	14.00 a 18.00	The Addams Family	
NE	12.11.	14.00 a 18.00	The Addams Family	
PO	13.11.	18.00	The Addams Family	SP
ÚT	14.11.	18.00	The Addams Family	
ST	15.11.	19.00	The Addams Family	
ČT	16.11.	19.00	The Addams Family	C4
PÁ	17.11.	14.00	The Addams Family	
PÁ	17.11.	19.00	The Addams Family	C5/E5
SO	18.11.	14.00 a 18.00	The Addams Family	
PO	20.11.	19.00	Devět křížů	
ÚT	21.11.	18.00	Devět křížů	
ST	22.11.	19.00	Devět křížů	
ČT	23.11.	18.00	Devět křížů	
SO	25.11.	16.00 a 19.00	Noc na Karlštejně	
NE	26.11.	16.00	Noc na Karlštejně	
NE	26.11.	19.00	Noc na Karlštejně	zadáno
ÚT	28.11.	18.30	My Fair Lady (ze Zelňáku)	zadáno
ST	29.11.	18.30	My Fair Lady (ze Zelňáku)	zadáno
ČT	30.11.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	



Pretty Woman

■ Veřejná generálka ■ Premiéra

Zdenek Merta:

ZDENEK MERTA U KLAVÍRU večer plný hudby, speciální host: Leona Machálková

Hostem oblíbeného hudebního seriálu, v němž pianista a skladatel Zdenek Merta v méně známých podobách představuje publiku známé interprety české hudební scény, bude tentokrát zpěvačka Leona Machálková. V průběhu úspěšné kariéry již dosáhla všelijakých met, avšak zároveň díky své pílì a odolnosti stále roste a na svých výkonech nepřestává s důsledností pracovat, což potvrdí i svým listopadovým vystoupením na Činoherní scéně.

Režie: Stanislav Slovák

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

OSMYČKY rekapitulační leoporelo

Nerozlučná dvojice pánů Udač-Žatýkal je opět připravena posvítit si z mnohdy překvapivých úhlů pohledu na osmičkové roky a události našich dějin, jež jejich aktérům často nebezpečně utahují smyčku kolem krku. Díky umně vystavěným textovým přesmyčkám ale ve všech historických kličkách vítězí humor, a to i když se s našimi průvodci ocitneme až v pekle.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: M. Isteník, P. Štěpán, R. Coufalová, D. Vitázek, J. Uličník, L. Kolář, J. Ressler, O. Halánek a další.

Arthur Miller:

POHLED Z MOSTU klasické drama

Příběh hry ukazuje postupný rozvrat jedné brooklynské rodiny, v níž se coby ilegální přistěhovalci ukryjí dva vzdálení bratřenci a naruší do té doby snad až moc láskyplné a ideální vztahy mezi přístavním dělníkem Eddiem, jeho ženou Beatrice a neteří Catherine. Právě do ní se jeden z mladíků zamiluje a Eddie hnán nezvladatelným citem prostě musí zakročit...

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán, M. Sedláčková, B. Slaninová, P. Halberstadt, K. Pekar, M. Mihál, J. Przebinda a D. Rymeš.

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský, Jiří Štaidl, Eduard Krečmar:

NOC NA KARLŠTEJNĚ legendární český muzikál

Muži nejlíp sluší sólo, ale jak se v populární veseloohře ukáže, na hradě Karlštejně je i přes přísný zákaz panovníka Karla IV. nakonec přítomno žen víc než dost. Všechny k porušení královského příkazu však vede jejich láska, která nakonec obměkčí i vladařovo srdce. Známy milý příběh a zlidovělé písničky tak nabízejí příjemné uvolnění od každodenního shonu.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: H. Holišová nebo I. Vaňková, P. Štěpán, L. Janota, J. Mach, A. Slanina, V. Matušová nebo A. Zelová, J. Mazák, Z. Junák, P. Vitázková a další.



Představujeme



Hudební scéna, jak ji neznáte

Rekvizitní skříně

Vždy když přijde za někým do zákulisí našeho divadla nějaká návštěva, je zajímavé pozorovat, co ji zaujme nejvíce. Většinou to totiž nejsou monstrózní kulisy („Ty, to ale ze zadu vůbec není tak hezký jako zepředu.“), ani technické vybavení („Jo takhle to funguje, hmm, to jsem si myslel – co je tu dál?“), ale věšáky (štendry) s kostýmy („Hele a viš, že to má na jevišti úplně jinou barvu? A ty zlaté knoflíky tam jsou teda jako zbytečný, to není vůbec vidět na tu dálku...“) a především skříně s rekvizitami („Héééj, to je ten papír, co držela v ruce? Můžu si na to sáhnout? A vyfotit se s tím? Ty jo, to není opravdový, jo? Můžu si z toho něco vzít domů? Máte i náhradní, ne? Jééé a teď mi to spadlo...“).



Rekvizity jsou totiž takové magické předměty, které nějakou zvláštní mystikou lákají nejen návštěvníky zákulisí, ale i zkušené divadelní bardy, techniky, kostymérky, zvukaře, strojníky, maskérky, uvaděčky, inspicenty, tanečníky – no zkrátka všechny, kteří se v blízkosti rekvizitních skříní ocitnou.

„Můžete ty rekvizity alespoň vrátet zpátky do těch skříní?“ či „A ty sis do té skříně něco dal?“ – to jsou věty, které musí zaznít snad během každého zkoušení. Většinou je pronáší člověk, který tyto předměty sežene, nakoupí, vyrobí, uvaří, najde či podědí a přehledně je umístí do jedné ze čtyř skříní, které jsou pro ně na Hudební scéně určeny. V zaměstnanecké smlouvě tohoto

člověka je sice napsáno „rekvizitář/ka“, ale přesnějším označením (především v období generálového týdne) by mělo být spíše „hlídač/ka vzácných divadelních předmětů“. Rekvizitní skříně totiž lákají. Jedním z důvodů je možná i ten fakt, že je to jediné osvětlené místo v zákulisí během představení. Ale dalším a podstatným důvodem je i to, že jsou prostě a jednoduše naprosto boží.

Jsou to takové otevřené truhly s poklady, kde se mísí staré harampádí s ultramoderními kousky a především – jídlem a pitím (ano, nejednou se stane, že hladový a žíznavý herec zbaští či vypije rekvizitu ještě před tím, než se objeví na jevišti).

Tedy, jsou i představení, kdy rekvizitní skříně mohou působit nudně. Především u inscenací, které jsou takzvané normální a nic se v nich nekonzumuje. To tam většinou nenajdete nic moc zajímavého, snad jen falešné peníze či stará lejstra (která JE nutno prozkoumat, samozřejmě). Ale když se připravují představení pohádková, magická či velkolepá, jsou rekvizitní skříně absolutním sídlem radosti a potěchy. Je to jako takové ne-tradiční vetešnictví, kde si můžete (tedy – dle divadelních regulí – nemůžete) na všechno sáhnout. Hračky, které doma nemáte, kouzla, jejichž tajemství by měla zůstat skrytá, výrobky, které v obchodě běžně nekoupíte, či šperky, které neseženete ani v tom nejlepším klenotnictví (a tu svatováclavskou korunu si prostě musíte vyzkoušet, že ano?).

Specifickým tématem, které je v poslední době v našem divadle velmi aktuální, by byli dětská herci a jejich záliba v hraní si, ztrácení, konzumaci, kradení či schovávání rekvizit, ale na to se už zeptejte našich děvčat – „rekvošek“. Pokud neběhají okolo jeviště a nehledají zatoulané rekvizity, najdete je v rekvizitárně, kde připravují další a další magické předměty, které ozvláštní, vyšperkují a dokreslí další představení našeho (vašeho) divadla. A až se u nás někdy stavíte na nějaké veřejné exkurzi (a my vás moc rádi uvítáme), myslte na to, že „NA CIZÍ REKVIZITY SE NESAHÁ“.

Text: Luboš Goby

Stalo se...



Den dárců kostní dřevě

V sobotu 16. 9. jsme se připojili k institucím, které se po setmění červeně rozzářily. Akce znamenala nejen poděkování dárcům kostní dřevě, ale byla i výzvou ke vstupu do registru. www.darujivot.cz



Skolíme Koliště

Ve stejný den jsme podpořili rodinný festival a charitativní běh Skolíme Koliště. Akce je propojením rodin s dětmi, sportovců i celé široké veřejnosti prostřednictvím Sociálního nadačního fondu s občany, kteří se ocitli v tíživých životních situacích. Veškerý výtěžek z akce byl věnován konkrétním klientům.



Pavla Tichá

Když nedýchám dobře, pusa to sama neutáhne

Úsloví „nomen omen“ v jejím případě rozhodně neplatí a povídat by se s ní dalo dlouhé hodiny, až by na to celé vydání Dokořanu nestačilo. S milovnicí Mahlerových symfonií Pavlou Tichou, novou členkou orchestru MdB ve skupině hráčů na lesní roh, jsme rozmlouvali o její cestě hudebním vzděláním, o její kariéře a například taky o tom, jak ji muzikál zachránil u absolutoria na konzervatoři.

Pavlo, vy jste byla představena jako nová posila orchestru MdB na zahajovací schůzi všech zaměstnanců divadla. Jaký to byl pocit?

Bylo to v pohodě, jen nepatrná tréma. Ale někteří kolegové si ze mě dělali srandu a říkali, že se budu muset všem představit. Pak z nich vypadlo, že to byl jenom humor.

Kdyby to nebyl humor, co byste o sobě řekla?

Já jsem jim to nejdřív věřila, tak jsem si připravila něco ve smyslu: „Vy mě neznáte, ale vy mě poznáte. Jmenuji se Pavla Tichá, tichá jsem pouze v občance a jen když musím. Prosím vás, kdyby se tady objevil nějaký pan Hlučný nebo Veselý, byla bych ráda, kdyby si mě vzal a změnil mi příjmení. Jinak hraju na lesní roh. Děkuji za pozornost.“

To je skoro škoda, že jste to neřekla. Ale fanfára na zahájení nové sezóny nebylo vaše první hraní s orchestrem MdB, že ne?

Ne, jsem tady už od března.

Jakou muziku vlastně máte ráda?

Já mám ráda všechno kromě elektro hudby, heavy metalu a podobných tvrdáren. To není moje parketa. Co mám ale opravdu ráda, je jazz, swing, funky, na to se dá dobře zapářit. Hodně můžu i rock 90. let, takové rockové klasiky jako je U2 a tak. Ale pochopitelně si ráda poslechnu i vážnou hudbu, zbožňuji Mahlerovy symfonie, moje největší srdcovka je 2. symfonie c moll „Vzkříšení“. To je nádhera, velké obsazení orchestru, sbor, monumentální závěr. A když práce není moc, tak si velmi ráda pustím i operu, především Janáčka.

Však jste taky v operních orchestrech strávila velkou část své hudební kariéry. Kde všude jste byla v angažmá?

Ano, v operních orchestrech jsem hrála devět let. Prošla jsem orchestrem Státní opery Praha, pak jsem působila ve Slezském di-

vadle Opava, potom jsem dělala zástup za mateřskou v Národním divadle Brno, a nakonec jsem hrála v orchestru opery Moravského divadla Olomouc. Odtud jsem pak odešla do Filharmonie Bohuslava Martinů ve Zlíně a tam jsem hrála tři roky až do teď.

A pak přišla nabídka...

Ano, přišla. Já jsem celou svoji kariéru chtěla do Brna a už jsem se pomalu smířovala s tím, že se do něj nikdy nedostanu, a najednou mi zavolal Martin Novák, se kterým jsem se znala z brněnské opery a taky z různých jazzových projektů, jestli bych nechtěla hrát v MdB a abych se rozhodla co nejdřív.

Tak jste to ve Zlíně zabalila a odešla do vytoženého Brna?

Ne, to jsem jim nemohla udělat. Ale přitom jsem opravdu chtěla. Tak jsme se tam domluvili, že budu dohrávat a v Brně vezmu jen půlúvazek. Až od letošního října nastupuju na celý.

Odkud vlastně pocházíte, když vás to celý život tak táhne právě sem?

Já su z Brna! Kromě jednoho roku jsem tu strávila i celé své studium.

A to tedy začalo kdy? Co vás vůbec vedlo k hudbě?

Celé to začalo, když jsem ve třetí třídě chodila do dětského sboru Kantiléna. Tam všichni na něco hráli, jen já ne a já jsem taky chtěla. Nejlépe klavír nebo housličky. Jenže jsem to našim řekla v září, a když jsme přišli do ZUŠ, tak nám řekli, že mají volné místo na zobcovou flétnu. Tak jsem začala chodit tam a po roce přišel pan učitel, jestli nechci jít na hornu. Já jsem tehdy vůbec nevěděla, jak lesní roh vypadá... Ale myslím, že se našim tehdy dost ulevilo, protože já jsem byla hodně živé dítě a všechny ty rozbité hlavy a odřená kolena mohlo vystřídat bezpečí hudebky.

A pak přišla konzervatoř?

To nebylo tak jednoduché. Já jsem původně chtěla jít v deváté třídě studovat na konzer-



vatoř herectví. Když jsem byla malá, hrála jsem s Bolkem Polívkou a Chantal Poullain v *Šaškovi a královně*. Byla jsem taky v Dětském studiu Dům v Huse na provázku a divadlo mě strašně bavilo. Pocházím z divadelního prostředí, takže se tomu nedá moc divit.

Vaše divadelní kořeny se táhnou od Bari-na?

Ano. Jaromír „Barin“ Tichý je můj tatínek. A byl to on, kdo tehdy autoritativně rozhodl, že když hraju na hornu, můžu jít na konzervatoř, ale jenom na hudební obor. Jenže když jsem pak měla jít na přijímací zkoušky, byla jsem na operaci se slepým střevem. Takže mě nakonec přihlásili na obchodní akademii s tím, že odchodím první rok a pak se znovu přihlásím na konzervatoř. Jenže já jsem se tehdy sekla a měla jsem takové pubertální myšlenky, proč bych měla dál chodit do hudebky, když tady mám kamarády a chci s nimi chodit do kina a do hospody. Byla jsem úplně blbá. Ale tatka byl rázný a řekl, že hudebka je zaplacená a že tam prostě chodit budu. Naštěstí se to pak nějak zklidnilo a já jsem dál pokračovala v horně. Musím říct, že jsem teď rodičům moc vděčná, že mě u toho podrželi!

A po konzervatoři pak na JAMU?

No, to taky nebylo tak jednoduché! Já jsem na hodině byla schopná zahrát úplně skvěle, ale jakmile jsem se dostala před lidi, tak jsem se strašně vyklepala, měla jsem obrovské nervy a byl to průšvih. Věděla jsem moc dobře, že po konzervatoři ještě rozhodně nejsem hotová hornistka. Takže jsem se nedostala na JAMU, ale přijali mě na VŠMU do Bratislavy. Po roce na VŠMU jsem si žádala o přestup na JAMU a naštěstí to vyšlo. A tam se mnou asi začali pracovat nějak jinak, nenásilným způsobem mi dávali různé úkoly, že jsem hrála pro důchodce, hodně jsme hráli na seminářích, na všechny soustěže jsem musela, v létě na hornové kurzy, kde jsem hrála snad na všech koncertech, a jak mě cpali před ty lidi, tak se to pak úplně změnilo. Myslím, že to byla skvělá práce mého pana profesora Petráše a korepetitorky, paní proděkanky docentky Goliášové

z Hudební fakulty, kteří na to šli docela psychologicky a neuvěřitelně mě podrželi.

Teď už tedy takovou trému nemíváte?

Ne. Ale když vím, že mě čeká hodně hraní, musím dodržovat životosprávu, musím spát alespoň sedm hodin denně, to mi pak dodává jistotu.

Máte nějaké obranné mechanismy, když cítíte, že přichází krizový moment během hraní?

Když je to během hraní, musím se soustředit na to, abych dobře dýchala, hlídat intonaci, a ještě víc zapojit hlavu. Nevnímat vůbec nic okolo, nesmí mě vyhodit, že třeba někdy něco nezaladí, a hlídat si sama sebe. Když nedýchám dobře, pusa to sama neutáhne.

V čem je pro hornu odlišné hraní vážné hudby ve filharmonii a v opeře od hraní v muzikálu?

Těch rozdílů je mnoho. V obsazení orchestru, dost je to jiné v rytmu a celkovém zvuku. Pro mě je třeba obrovská novinka hraní na mikrofon. Já zatím ještě úplně nevím, jakou intenzitou mám hrát, ale to už si musí doladit zvukař.

Máte nějaké inscenace, které hrajete vyložené ráda?

Já jsem toho tady zatím ještě moc nenahrála, ale zamilovala jsem se do *Devíti křížů*, to se hraje krásně. Je to krásná hudba a, i když je to delší, rychle to uteče.

Takže přechod od umělé hudby k muzikálu neberete jako sešup dolů?

To rozhodně ne! Já se na to strašně těším. Třeba na zájezd do Německa s inscenací *Medicus* pojedou za horny já a ta hudba je nádherná. Navíc, muzikál mě zachránil u závěrečných zkoušek na konzervatoři.

Jak se to stalo?

Rodiče během mého svaťáku před absolutoriem odjeli do Kanady a já jsem byla doma sama, tak si dovedete představit, jak to asi vypadalo. A pak jsem to doháněla poslední tři dny. A z Dějin soudobé hudby jsem uměla všeho všudy asi čtyři otázky. Vylosovala jsem si otázku č. 2 Počátky americké hudby, jejíž součástí byl taky muzikál. A tam jsem byla doma.



Máte záliby a koníčky mimo hudbu?

Málo. Ráda se někdy seberu a jedu do lesa. Máme chalupu kousek od Brna a tam jsem za dvě minuty v poli, za pět minut v lese. To je nejlepší relax. Dokážu si jen tak lehnout na mech a koukat. A mým velkým koníčkem jsou mí kamarádi. Taky jsem si koupila kolo, takže vyjíždky, ale musí to být kolem řeky nebo lesem, protože já prostě miluju přírodu.

A když můžu, zajdu si na dobrý koncert nebo do divadla. Bez divadla být člověk nemůže. Ale pochopitelně i do jiného, než kde pracuju. Zkrátka hudba je můj koníček a tento můj koníček je současně moje práce. Říkám si, že mám obrovské štěstí, že můžu dělat to, co mě baví.

Text: Miroslav Ondra

Premiéra 9. a 10. září na Činoherní scéně



William Shakespeare

HAMLET

aneb HÁDALA SE DUŠE S TĚLEM

režie Stanislav Moša



Přinášíme vám deset zaručených rad, jak se stát nejméně oblíbeným divákem, na kterého si ostatní budou ukazovat a nazývat ho recesistou. Protože být spořádaným a slušným divákem není nic zase tak moc těžkého, ale být divákem, který svým chováním dokáže naštvat v pár krocích takřka všechny kolem sebe, tak to už je výzva pro opravdové mistry.

Zde vám proto přinášíme deset ověřených rad, díky kterým se takovým divákem jistojistě stanete. Výsledek je zaručený, potvrzuje 9 z 10 uvaděček Městského divadla Brno.

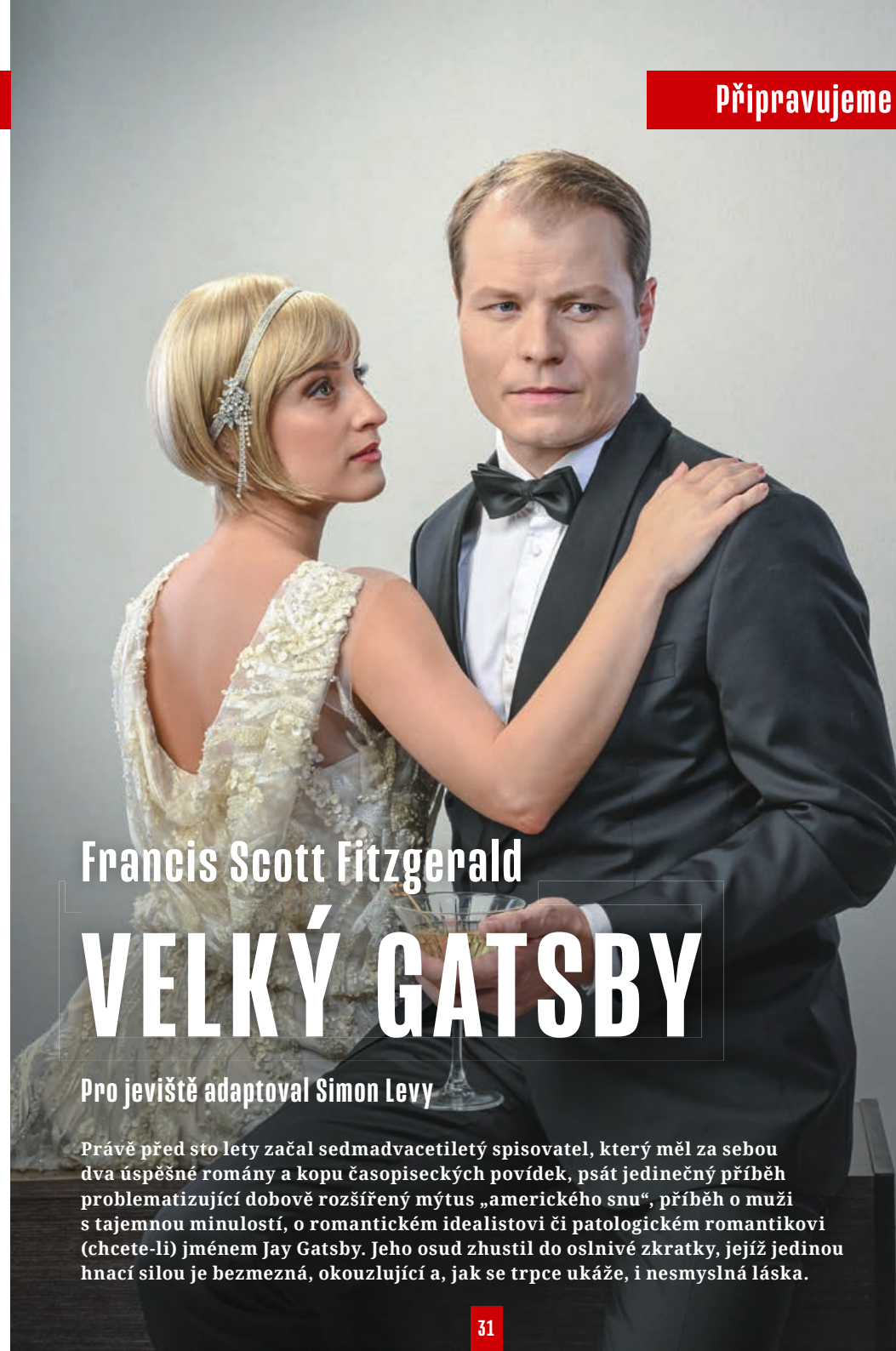
1. Tak zaprvé chodte na každé představení pozdě. Nejlépe když se jedná o plně vyprodané představení a vy máte navíc zakoupený lístek do první řady uprostřed (místa na kraji mají mnohem menší účinek). A pokud chcete tento krok dotáhnout k naprosté dokonalosti, vyberte si co nejtíší představení, nejlépe pořádné drama (za nás můžeme doporučit například inscenaci *Pohled z mostu*).
2. Další užitečnou radou, která vám pomůže při plnění té první, je jít na špatnou scénu. A to jde velice jednoduše, stačí ignorovat a zarytě přehlížet jakékoliv ukazatele či cedule (hlavně ty, jež začínají slovy Dnes hrajeme, ty jsou ze všech nejhorší, rychle oči pryč). To, že má Městské divadlo Brno už hezskou řádku let scény dvě, a to Činoherní a Hudební, mezi kterými když chtějí diváci projít, musejí vyjít opět ven z divadla, vám samozřejmě všichni zasvěcení až do poslední chvíle zatajili. Pokud si nejste jistí, hlavně se nikoho neptejte a do sálu vcházejte až těsně před začátkem představení, abyste měli jistotu, že to na tu správnou scénu už nemáte šanci stihnout.
3. Zatřetí pro vás máme léty prověřenou klasiku a tou je co jiného než zvonící telefon, za který se na vás ani nemůže nikdo zlobit, protože upozornění na to, že si ho máte vypnout, jste neslyšeli, jelikož jste samozřejmě přišli pozdě, a navíc kdo měl tušit, že vám zrovna bude někdo volat? Když ho mimo to necháte zvonit pořádně dlouho a budete se u toho hlasitě přehrabovat

v tašce, dovedete tento krok k naprosté dokonalosti. Malý tip pro odvážlivce: zkuste telefon rovnou zvednout a nahlas vysvětlovat člověku na druhé straně, že vy teď nemůžete mluvit, protože jste právě v divadle.

4. Každý přece musí pochopit, že vy jste se přišli do divadla po těžkém dni v práci hlavně dobře najíst a napít. Proto se nechte nikým vyprovokovat a nevzdávejte frontu u bufetu, ať je jakkoliv dlouhá. Nezaváhejte ani ve chvíli, kdy budou chtít uvaděčky zavřít dveře do sálu, protože vy jste si do té fronty už jednou stoupli, a tak si ji taky i vystojíte. Co na tom, že vám utěče pár minut a budete rušit, vždyť to je celou dobu váš účel.
5. Pátý krok úzce souvisí s tím předchozím, když už jste si tedy konečně vystáli frontu a máte v rukou svůj vytoužený obložený chlebiček a skleničku vína. Chystáte se s tím svým pokladem pohodlně usadit na své místo, dobrou náladu vám ale v momentě zkaží paní uvaděčka, která vám oznámí, že se sklem a jídlem vás dovnitř nepustí. A teď pozor, v tuto chvíli dostáváte konečně možnost všem předvést svůj skrytý herecký talent. Ztropte velkou, a především hlasitou scénu, co s tím vším jídlem a pitím máte jako teď sakra dělat? Slepě odmítněte jakékoliv řešení ze strany uvaděčky a raději to všechno do sebe začněte demonstrativně házet, div se tím vším jídlem a pitím nezadusíte.

Upozornění: Tyto rady a kroky jsou myšleny jen jako vtip a v žádném případě není účelem někoho navádět k jejich praktikování.

pokračování příště Text: Eliška Halodová



Francis Scott Fitzgerald

VELKÝ GATSBY

Pro jeviště adaptoval Simon Levy

Právě před sto lety začal sedmadvacetiletý spisovatel, který měl za sebou dva úspěšné romány a kopu časopiseckých povídek, psát jedinečný příběh problematizující dobově rozšířený mýtus „amerického snu“, příběh o muži s tajemnou minulostí, o romantickém idealistovi či patologickém romantikovi (chcete-li) jménem Jay Gatsby. Jeho osud zhustil do oslnivé zkratky, jejíž jedinou hnací silou je bezmezná, okouzující a, jak se trpce ukáže, i nesmyslná láska.

Kniha pod názvem *The Great Gatsby* vyšla roku 1925, ale nezopakovala hned komerční sukces předchozích děl. Její význam podtrhl až po smrti autora (1940) neobyčejný básník a kritik T. S. Eliot, který ji označil za literární klenot a „velký americký román“. Literární historie oceňuje *Velkého Gatsbyho* jako nejlepší Fitzgeraldovo dílo a aktualizované statistické údaje uvádějí, že *Velký Gatsby* dodnes patří k nejčtenějším knihám na světě vůbec.

Jak původní románový, tak losangeleským divadelníkem Simonem Levym zdramatizovaný příběh je vyprávěn třicetiletým Nickem Carrawayem, který roku 1922 přijíždí ze Středozápadu na Východ do New Yorku, aby se naučil a pak i věnoval obchodu s cennými papíry. Pronajme si domek na Long Islandu a jeho soused Jay Gatsby, jehož bohatství a záhadná minulost poutají pozornost newyorské společnosti, pořádá ve svém přepychovém sídle honosné večírky. Ukáže se, že Gatsby nahromadil majetek jen proto, aby opětovně získal Daisy, která kdysi pohrdla jeho láskou a následně se provdala za movitého a společensky sobě rovného Toma Buchanana. Když však Daisy zdánlivým nedopatřením zabije Gatsbyho luxusním autem milenkou svého muže, stáhne se spolu s manželem za hradbu peněz a nechá Gatsbyho osudu...

Postava Gatsbyho na první pohled připomíná postavu evropské „legendy“ známou z četných románů ztracených iluzí (Stendhalův *Červený a černý*, Dickensovy *Nadějné vyhlídky* aj.): i u Fitzgeralda přichází mladý muž z provincie do metropole, aby se domohl místa ve „velkém“ světě. Pokoření a dobytí světa je zde však jen dílčím stupněm k dosažení Gatsbyho individuálního cíle – jeho touhy realizovat sen o naplnění milostného citu k Daisy. Prostředky, jimiž ji hodlá přesvědčit o svých hodnotách (okázalý dům s mramorovým bazénem, tucty hedvábných košil, nákladné večírky atd.), jsou typickými dobovými symboly společenské přijatelnosti jedince. Daisy však věří v symboly samé, nikoli v čistotu a pravost skutečnosti, kterou pro Gatsby-

ho ztělesňují, a svého milence obětuje světu, který těchto symbolů používá. Ničí jeho sen (vrací se k Tomovi) i jeho život: dovolí Gatsbymu, aby na sebe vzal její vinu, a svému manželovi, aby za Gatsbym poslal smrt. Původní tajemnost Gatsbyho existence ve vypravování Nicka Carrawaye mizí, obecně rozšířené představy o něm se boří, ukazuje se, do jaké míry je ve svém citu a ve své iluzi zranitelný a do jaké míry se jeho sen nehodí do světa uzpůsobeného pro milionáře typu Toma Buchanana a vyděrače jako Meyer Wolfshiem. Jay Gatsby je vlastně jen Jamesem Gatzem, naivním chlapcem ze Severní Dakoty, člověkem, který se narodil příliš pozdě na to, aby mohl přežít ve světě, který jeho sen a sny vůbec (ten „americký“ nevyjímaje) zprofanoval, zbožštil hodnoty materiální, a tím se o něco podstatného ochudil. Fitzgerald věřil, že lidské sny jsou silnější než člověk a že se ztrátou jednoho snu ztrácejí lidé schopnost hlubokého prožitku vůbec. „*Toto je Příběh,*“ napsal autor divadelní adaptace Simon Levy, „*Příběh o Americe, o jazzovém věku, o okouzlení a iluzích, o světě, kde láska a sny jsou naplňovány i zrazovány.*“

Dramatizace: **Simon Levy**. Překlad a režie: **Petr Gazdík**. Scéna: **Petr Hloušek**. Kostýmy: **Eliška Lupačová Ondráčková**. Hudba: **Lukáš Janota**. Choreografie: **Michal Matěj**. V hlavních rolích: **Lukáš Janota** (Jay Gatsby), **Jan Brožek** (Nick Carraway), **Kristýna Daňhelová** (Daisy Buchananová), **Diana Velčická** (Jordan Bakerová), **Dušan Vitáček** (Tom Buchanan), **Ondřej Studénka** (George Wilson), **Zuzana Holbeinová** (Myrtle Wilsonová), **Milan Němec** (Meyer Wolfshiem). Dále hrají: **Johana Gazdíková, Jakub Uličník, Eva Jedličková, Patrik Bořecký, Mária Lalková, Michal Matěj, Ivana Vaňková a Jan Valeš**. Česká premiéra 4. a 5. listopadu 2023 na Činoherní scéně MdB.

Text: Jiří Závist

1. **Nejoblíbenější herec (vypište jméno):**

2. **Nejoblíbenější herečka (vypište jméno):**

3. **Nejoblíbenější inscenace (zakřížkujte):**

Tracy Letts / Mary Page Marlowová

Robin Schenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra / Devět křížů

Pam Valentine / Ti druzí

Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador / Medicus

Richard Bean / Sám na dva šéfy

Roald Dahl, Dennis Kelly, Tim Minchin / Matilda

Arthur Miller / Pohled z mostu

Noël Coward / Hvězda v pasti

Andrew Lippa, John August / Velká ryba (Big Fish)

W. A. Mozart, F. Šterbák, S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně

4. **Nejvýraznější tvůrčí počín (u jedné inscenace zakroužkujte jeden zvolený umělecký obor z uvedené nabídky):**

Mary Page Marlowová / scéna a kostýmy – hudba – pohybová spolupráce – plakát

Devět křížů / hudba – libreto – scéna – kostýmy – choreografie – plakát

Ti druzí / překlad – scéna – kostýmy – plakát

Medicus / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – projekce – plakát

Sám na dva šéfy / překlad písňových textů – scéna – kostýmy – hudební nastudování – pohybová spolupráce – plakát

Matilda / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – trikové efekty – plakát

Pohled z mostu / scéna – kostýmy – hudba – plakát

Hvězda v pasti / scéna – kostýmy – hudba – pohybová spolupráce – plakát

Velká ryba (Big Fish) / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – projekce – loutky – plakát

Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně / hudba – libreto – scéna – kostýmy – choreografie – plakát



Nevybrali jste si ve čtvrté kategorii nic z nabízeného výčtu? Zde je prostor pro Vaše další návrhy:

.....



Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce!

Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2024 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu.

Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Telefonní číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2023. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Sezóna 2006/2007

Do nové sezóny vstupujeme oceněním, jež 5. 9. v kongresové hale Interhotelu Voroněž získává **Stanislav Moša**, jenž dle výsledků ankety magazínu Brno Business TOP 100 obsazuje v kategorii **Osobnost roku** bronzovou příčku. 25. 9. představujeme premiérovému publiku v rámci mezinárodního hudebního festivalu *Moravský podzim* projekt **Mozart na scéně**, jenž v režii Gustava Skály objektivně spojuje dvě Mozartova díla. 14. a 15. 10. s mimořádným úspěchem hrajeme v české premiéře muzikál **Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť** v režii Stanislava Moši. Že se realizátorům dílo zdařilo, je stvrzeno nominací Herecké asociace pro **Radku Coufalovou** za její výkon při ztvárnění role Vypravěčky, která ji proměňuje a sukces inscenace tak korunuje prestižní **Cenu Thálie**. 25. a 26. 11. se v režii Petra Kracika odehrává premiéra muzikálu **Cikáni jdou do nebe**, jenž podle soudobé divadelní kritiky představuje těžko překonatelný vrchol. 10. 2. se koná česká premiéra muzikálové komedie **Čarodějky z Eastwicku**, jejíž kvalitu oceňuje i Herecká asociace širšími nominacemi Martina Havelky za roli Darryla a Lenky Bartolšicové za roli Felicie a užšími nominacemi **Jitky Čvančarové** za roli Sukie a **Petra Štěpána** opět za roli Darryla, který **Cenu Thálie** skutečně získává. **Stanislav Moša** je za režii díla nominován na **Cenu Divadelních novin** a producent Cameron Mackintosh označuje brněnské provedení za vůbec nejzdařilejší verzi. 19. 5. přichází premiérový čas autorské muzikálové balady **Petra Ulrycha a Stanislava Moši Markéta Lazarová**, jíž se prezentujeme na 3. ročníku festivalové přehlídky Dokořán pro hudební divadlo.

Za oponou: Nádherné časy zažívají Robert a Pavla Jíchovi díky narození syna Jakuba a druhorozenou dceru Elenku vítá na světě Alena Antalová.

Sezóna 2007/2008

29. 9. úžas a nekončící aplaus vestoje vyvolává česká premiéra znamenitého koncertního představení **Jazz Side Story** režiséra Petra Gazdika. Koncertní verze slavného amerického muzikálu nabízí vokální exhibici sólistů divadla, skvělá choreografická čísla, moderní aranže napříč hudebními žánry i dechberoucí soulové nastudování. Vskutku mimořádnou českou premiéru, o níž brzy ví celá jihomoravská metropole, uvádí Hudební scéna i 27. 10. Stává se jí slavný taneční muzikál **Fame** v režii Stanislava Moši, jenž je s mezinárodním špičkovým obsazením uváděn v anglické verzi s českými titulky. 8. 12. divácký úspěch prožívá původní historický muzikál **Červený a černý Miloše Štědrone a Milana Uhdeho**, režie se ujímá Juraj Deák. 1. 3. uvádíme premiéru jazzrockového lidového muzikálu **Jánošík aneb Na skle malované** v režii Stanislava Slováka. 7. 6. premiéru zažívá proslulá rozpuštělá operetka **Mam'zelle Nitouche** v režii Gustava Skály, jež je součástí 4. ročníku festivalu Dokořán. Poslední premiérou sezóny je 19. 6. anglická koncertní verze rockové opery **Jesus Christ Superstar**, jíž režisér Petr Gazdik navazuje na úspěch svého předchozího koncertního projektu.

Za oponou: Otevíráme nově zrekonstruované nádvoří divadla a křtíme divadelní tramvaj, která brázdí brněnské ulice; Tereza Kachlířová se raduje z dcery Haničky; Tomáš Sagher se stává tatínkem syna Ondry; k světu se má i dcera Karla Škarky Sofie stejně jako syn Víta Evy Ventrubové; hrdým otcem se stává i Petr Gazdik, neboť Ivana Vaňková přivádí na svět syna Josífka; na Chodník slávy připojují otisky dlaní Erik Pardus, Zdeněk Černín, Petr Kofroň, Vladimír Franz, Jef Kratochvíl, Radka Coufalová a Jan Apolenář.

Text: Kateřina Vižďová

Dvojediný rozervanec je téměř dokonalý

Jana Soukupová | 13. 9. 2023 | MF DNES

Nejslavnější Shakespearovo drama *Hamlet* o dánském králevici, jenž má pomstít vraždu svého otce, kterou spáchal princův strýc Claudius, jenž si s korunou přivlastnil i Hamletovu matku, královnu Gertrudu, je obrovská „kláda“. Nejen pro skvělé monology i dialogy, tříhodinovou délku a vrcholně dramatickou výstavbu.

Také kvůli obecnému očekávání, jak si s tímto notoricky známým kusem poradí inscenátoři a herci v čele s představitelem titulní role. Se ctí se zkrátka s *Hamletem* může vypořádat jen velké divadlo disponující vynikajícím činoherním ansámblem. A to teď MdB znovu dokázalo, navíc i díky značně riskantnímu řešení, když obsadilo současně dva herce do titulní role Hamleta, jehož text režisér Stanislav Moša rozdělil vcelku spravedlivě mezi oba představitele. A je třeba uznat, že obsazení mladého a pohyblivého Martina Mihála coby víceméně Hamletova „těla“ spolu s hereckým matadorem Michalem Isteníkem jako glosující a špičkový Hamletovy „duše“ se pro MdB ukázalo jako spásné, ne-li vůbec nejlepší a možná vlastně jediné možné řešení.

Protože co v roli nezvládl jeden, doplnil druhý. Sošný a talentovaný Mihál totiž přece jen nemá charisma, zkušenost a vnitřní pravdivost Isteníka, který už kvůli svému věku a zevnějšku nemůže sám uvěřitelně ztělesnit vynikajícího šermíře a svůdného prince, do něhož se po uši zamiluje krásná Ofelie. Dohromady však tito dva složili Hamleta, jaký tu snad ještě nebyl. (...) Vše navíc podpořila opravdu precizně promyšlená scéna z jednoduchých světelných sloupů od Christopha Weyerse a úderná hudba černohorského skladatele Mirka Vuksanoviće.



Hamlet – pokorný a dynamizující Matrix

Josef Meszáros | 11. 9. 2023 | scena.cz

(...) Režisér Stanislav Moša předkládá divákům *Hamleta* vyzrálého, moderního a bezesporu aktuálního. K textu i k hercům přistupuje s velkou pokorou. Jeho režijní nápady, a mezi ně patří Hamlet ztvárněný současně dvěma herci, nejsou prvoplánové, ale mají své odůvodnění a smysl. Velmi zásadně do sebe zapadají, podtrhují interpretaci Shakespeara, ale v žádném případě se nevnucují, nevtírají se ani se nepodbíží. Prostě jsou jasně čitelné, provokující a na místě. Celá stavba Shakespearova textu je stylově čistá a srozumitelná. Interpretace Stanislava Moši dává všem výstupům, chcete-li obrazům, řád a smysl. Všechny scény bez příkras a patosu jasně klíčují Shakespearův záměr. Z dané inscenace máte pocit, že Hamletovi začínáte rozumět hned napoprvé.

(...) Centrem inscenačního dění vždy zůstává herec. V případě Městského divadla Brno je jasné, že všichni herci na sebe vzájemně slyší, tím je inscenace po stránce sdílení velmi kvalitní. Každý na jevišti, ať je v jakékoliv roli, je výraznou hereckou osobností.

(...) A jaký je tedy ten *Hamlet* v Brně? Určitě Mošův, podobně jako ve Smetanově divadle v 80. letech byl ten Macháčkův. Děkuju. A stačí se jen zastavit, odpovídat a promluvit si.

Gratulujeme



Zdeněk Junák

získal Cenu Františka Filipovského za dabing

Sympatický baryton Zdeňka Junáka zná snad každý napříč republikou. Díky němu totiž k divákům česky promlouvají herci jako například Gene Hackman, Sean Connery, Gérard Depardieu, Michael York, Alan Alda nebo svérázný detektiv v podání německého herce Ottfrieda Fischera ze seriálu *Big Ben*. Širokou popularitu u televizních diváků si získal také coby český hlas Horsta Fuchse, německého teleshoppingového prodáváče u WS International.

Do výčtu jeho výrazných dabingových počinů se **v sobotu 16. září 2023** přiřadila **role dědečka Tuitjese** v animovaném nizozemsko-belgickém filmu *Kvík* (2022), který pro Asociaci českých filmových klubů vyrobila Brněnská soukromá televize v režii Aleše Zbořila a v hudební režii Roberta Jíchy. Právě za výkon v dané roli byla Zdeňku Junákovi v rámci slavnostního **29. ročníku předávání Cen Františka Filipovského**, jež se uskutečnilo v sále přeloučské Občanské záložny, přidělena **Cena za nejlepší mužský herecký výkon v dabingu**, již uděluje město Přelouč. Blahopřejeme!

V příštím čísle

- Rozhovor s Evou Helbichovou o nové Muzikálové škole.
- Rozhovor s Milanem Němcem.
- Představíme vám další místo na Hudební scéně, které divákům zůstává skryto.
- Pokračujeme v soutěži Dveře na Hudební scéně a ohlédneme se za výsledky soutěže se Skácelovou židlí.
- Představíme letošní silvestrovskou komedii *Prachy!*.
- Plakát Elišky Skálové.

Mediaální partneři



RENGL

DOKOŘÁN říjen 2023

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

287. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 22. 09. 2023

Náklad 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvil

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

Noël Coward
HVĚZDA V PASTI
režie Mikoláš Tyc

27. října
na Činoherní scéně



Evelína Studénková

Premiéra 9. a 10. září na Činoherní scéně

William Shakespeare

HAMLET

aneb HÁDALA SE DUŠE S TĚLEM

režie Stanislav Moša

